

عنوان مقاله:

رابطه معرفت و عبادت از دیدگاه ملاصدرا

محل انتشار:

دوفصلنامه الهیات قرآنی، دوره 6، شماره 10 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

غلامرضا افشون - دانش آموخته دکترای تخصصی فلسفه اسلامی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز

عزیزاله افشارکرمانی - دانشیار گروه فلسفه اسلامی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز

خلاصه مقاله:

ملاصدرا با قائل شدن به دو قوه عقل نظری و عقل عملی برای نفس، سعادت حقیقی انسان را درگرو کمال آن دو قوه معرفی می کند. ایشان با محور قرار دادن اصل وجود می خواهد ارتباط انسانرا با خویشستن، جهان و خدا، به گونه ای تبیین نماید تا سعادت او و کمالش تامین شود. از نظرایشان، نفس معرفت یافته وقتی به ذات حقیقی خود برمی گردد، به بهجت و سروری وصف ناپذیرمی رسد که عبادت برای او صدور فعل آزادی و حریت از مشتهیات و تمنیات بدن بوده و اینهمان سعه وجودی در حکمت متعالیه است. نگاه ظاهرگرایانه به مفهوم عبادت و دور شدن ازوجه تربیتی و انسان سازی دین یعنی عقلانیت و معرفت، می تواند ریشه بحران انسانیت و سقوط آن به مرتبه حیوانیت باشد. در این پژوهش که از نوع کتابخانه ای بوده، رابطه بین معرفت و عبادت از نظر ملاصدرا بررسی و تحلیل شده و میزان هماهنگی دیدگاه ایشان با آیات قرآنیارزیابی گردیده است. با تبیین این رابطه عامل پیونددهنده عقل و دین یعنی مسئله سعادتو شناسایی عوامل موثر در تکامل نفس روشن می شود. با بررسی انجام شده در این پژوهش، این نتایج حاصل شد که معرفت و حکمت را هیابی به ملکوت و عالم حقایق موجودات و حیاتحقیقی انسان یعنی حیات معقول است. مسیر نفس به این حیات، کسب فضیلت عدالت، ازطریق اعتدال در قوای بدنی و حسی است که این جز با بندگی و عبادت میسر نیست؛ یعنی تزکیهپیستر تفکر بوده و عبادت بهترین ابزار برای تزکیه است. بر این مبنا، انسان عالم و عابد به سعادتحقیقی نائل می گردد.

کلمات کلیدی:

ملاصدرا، عبادت، سعادت، قرب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1242441>

